

Cesare Ferri

Mluvili jsme s Cesarem Ferrim (1951), autorem našeho nového knižního titulu Chaos s trefným podnázvem pamflet proti době...

Hned v první kapitole se mluví o niterném formování. Můžeš to rozvést?

Niterně se formovat, tak ja to chápu já, znamená naučit se, den po dni, aristokratickému odstupu od toho, co nás obklopuje, do té míry, že lze události zvládat, aniž by s námi zamávaly. Překonat hodnoty (které vždy předpokládají někoho, kdo hodnotí a které se časem mění), kvůli návratu k principům, neměnicím se nikdy. Moje myšlení je odvozeno, velice

skromně, z Nietzscheova, takže vychází z přehodnocení hodnot. Promiň, že odkazuju na sebe, ale napsal jsem román právě o pokusu člověka směřovat k nadčlověku (jmenuje se *La valle del Nulla* /Údolí Nicoty/).

Cesare Ferri čtyřicetiletý

Abychom předešli nedorozuměním, urči prosím principy a vymezi hodnoty.

Na hodnotách se zakládá běžná morálka.

Principy jsou věrnost, posvátno, hierarchie, čest.

Pak je tam kultura transformovaná v akci. Někde jsem to už slyšel...

Jediná kultura, kterou uznávám, je kultura idejí, stávajících se skutkem, napsal Ezra Pound, a je to ta věta, na kterou se odvolávám.

Přátelé jsou ti, co ti kráčí po boku: všichni ti ostatní jsou jen známí, co se s tebou chtějí vyprávět, říká Eugenio, když líčí krach jednoho svého pedagogického působení. Cesare, tys zakusil hodně, falešná svědectví, zradu kamarádů. A přátelé? Zůstali anebo je člověk (a nejen ten zvláštní - *l'uomo differenziato*), podle tvé zkušenosti, nakonec vždycky sám: osamělý? Ostatně ta Eugeniova známá mu přece píše: *Ty to víš, vid', že cesta, kterou mi navrhuješ, vede k izolaci...*

Stefan George: *Tehdy jsem se vydal na cestu / a stal se cizincem / a hledal někoho / kdo by vyrazil se mnou / a nebyl tam nikdo,* tím je řečeno, že čím víc se pokoušíš dbát věcí shůry, tím méně bude lidí, co tě na vnitřní cestě následují. Jistě, ve svém životě jsem byl zrazen kamarády (*camerati*), co se lhaním dokonce pokusili o mé (právní) odsouzení, jenže máme-li

co do činění s lidskou bytostí, nelze se tomu, být cílem zrady, podlosti, závisti a lži, vyhnout. Vyhledávat samotu je důležité nikoli abychom se vyvarovali zklamání (stačí nedělat si iluze), nýbrž abychom unikli nakažení se nízkostí. Navíc Temný věk šanuje jedince, ne skupiny. Někteří kamarádi z mých časů tak naštěstí zůstali vnitřně zdraví jako byli tehdy.

Ve čtvrté kapitole Eugenio vysvětluje, že všechno je otázka priorit. Co je tvou prioritou? Hic et nunc...

Má priorita? Žít a nepřežívat.

Hm, nepřežívat, myslíš tím to kancelář byt, byt kancelář, čili: psací stůl, pohovka, postel... a den běží z šesté kapitoly nebo ještě něco dalšího?

Ne ne, přežívání je pro mě přesně tohle, čili život bez ideálů a bez boje za ideály. (Ideál! Dnes žel dávno jedno z nejvyprázdněnějších slov: proto zde připomínáme jeho pravý význam *prostředníka mezi ideou a myslí* – pozn. DP)

A když v osmé Eugenio vysvětluje, že se všelijak pokouší objevit šťastný ostrov, svádí to k těm blaženým ze Zarathustry (*Auf den glückseligen Inseln*)... Jak ty vlastně takový ostrov vidíš? Hádám, že ne jako Kubinův *Traumstadt* (česky: **Země snivců)?**

Blažený ostrov nehledám mimo sebe, hledám ho v sobě, cesta je ale dlouhá a namáhavá. Navíc štěstí je otázkou několika okamžiků, trvalá je vyrovnanost. Tudíž vyrovnanost je lepší. (Kubinův *Traumstadt* neznám.)

Dokážeš ty sám ještě mluvit o nějakém *my*, anebo už jen sám za sebe?

Sleduju politiku, samozřejmě, ale bez přílišného zápalu. Jak říkával Codreanu, nejsou to programy, co chybí, ale lidi. A tak se lze nadít, že ve světě budeme moci skutečně působit, jen když tady bude nový člověk, aby nás vedl, a noví lidé jej následující.

Jak odpovíš konzervám, vždycky tvrdícím, že nový člověk nikdy nebyl, není a nebude? Poukazem na precedent jiného, tzv. *druhého člověka* křesťanství?

Jsem pohan. Křesťanství s novým člověkem, jak ho chápu já, to znamená s člověkem schopným uznat charismatickou autoritu a hierarchický princip, nesouvisí.

Osmička vrcholí vzpomínkou na Carla, tedy na reálnou osobnost Carla Terracciana. Eugenio říká, že s ním byl hluboce spřízněn, ačkoli naše politický názory se v *lecčems* rozcházejí. Jaký je tedy tvůj osobní názor na eurasijství? Je to mytém, bláhovost nebo...

Eurasijská vize stejně jako ona rudo-hnědá pozice (*la posizione del rossobrunismo*) do mých zájmů nespádají.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Ted' se už budu ptát obecně.

Nechystáš další *pamflet proti době*? Poslední události si o to přímo říkají (korona, nepokoje v USA, další hospodářská krize za dveřmi, zatímco ta kulturně-politická Evropany rozežírá zevnitř už celé roky). Anebo jseš toho názoru, že když *opona padá*, psát už není potřeba?

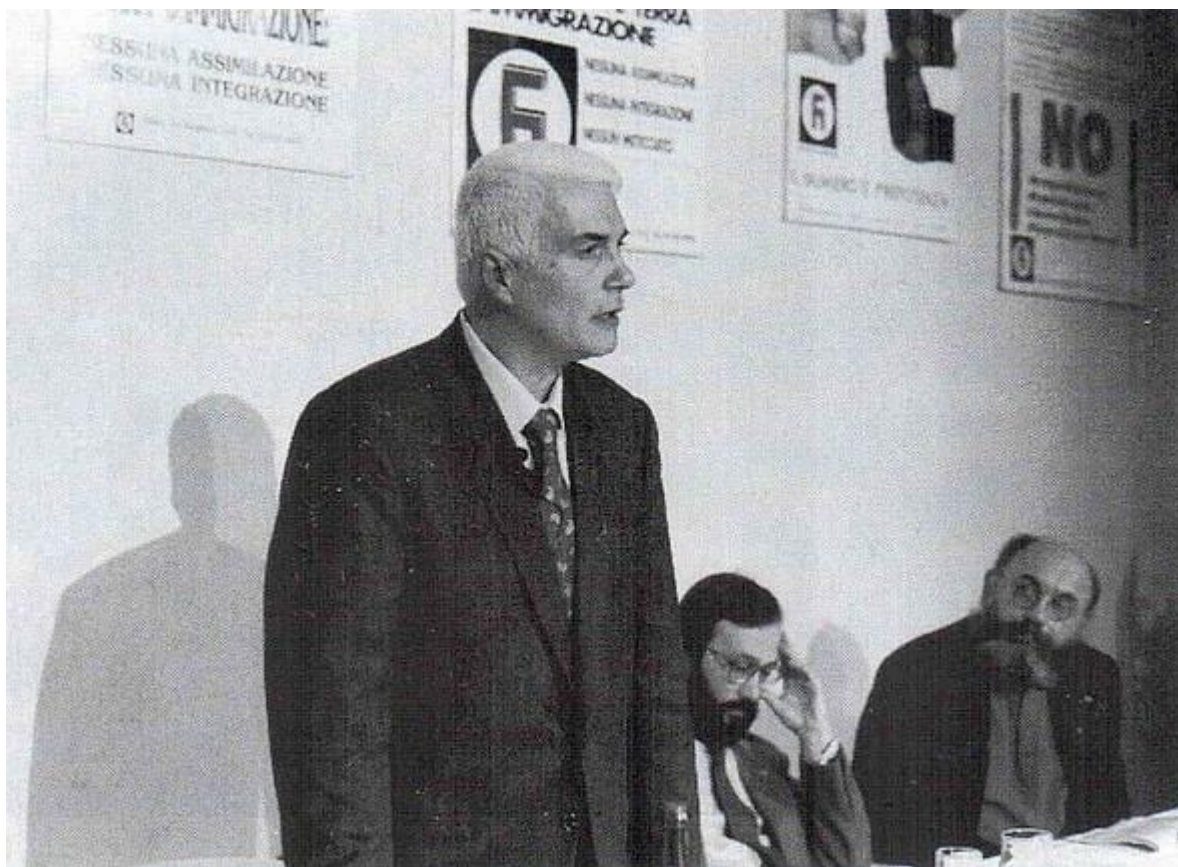
Ne, třetí pamflet nenapišu, budu pokračovat v románech (zrovna teď jeden píšu) a komediích. Myslím, že se má psát jen pro ty, kdo umějí číst mezi řádky. (Náš *Chaos* byl napsán v roce 2007, tedy ještě před vypuknutím tehdejší peněžně-hospodářské krize a dlouho před tzv. krizí uprchlickou – pozn. DP)

Pamatuješ Palacha (nebo Vennera)? Potřebujeme další mučedníky?

Jistěže vzpomínám na Palacha i Vennera. Jestli je nám třeba dalších mučedníků nevím; vím, že mučedníci se objevují, když to nejméně očekáváme.

Byls místopředsedou Národní fronty, která pro mě, aspoň takto - na dálku - dodnes představuje platný vzor...

Ano, pro všechny své stoupence měla Národní fronta velký význam, hlavně z etického hlediska: zásady jako kázeň a hierarchie tam byly zpřítomněny velice dobře.

Franco Freda a Cesare Ferri (sedící uprostřed) na jednom ze setkání Fronte Nazionale

A San Babila? I tady, v Praze, to v osmdesátkách byl malý kult - pochopitelně jen díky filmu komunisty Lizzaniho. Jak to už bývá, kluci se nějak ztotožnili i s jeho negativním obrazem...

Takže o San Babila se vědělo i v Praze! To bych si nikdy nemyslel. Jen měj na paměti, že mluvím o *politickém* San Babilu, vyhaslém v roce 1974 kvůli tvrdé represi, která přinesla hodně zatčení. Pozdější San Babila má s námi společného málo nebo nic.

„Sanbabilini“ – Nico Azzi, Maurizio Murelli, Cesare Ferri

Časy se změnily. A Miláno? Změnilo se po těch padesáti letech od tvých dvacíti?

Po padesáti letech Miláno už není stejné, stejní nejsou ale ani miláňané. Všecko se změnilo, člověk i město, jenže jedno i druhé ani dřív nebylo příkladem velikosti (*grandezza*) hodné napodobení nebo šťastných městských aglomerací. Nicméně tohle mě nepobuřuje, jak jsem uvedl o pár řádků výš, Temný věk se musí naplnit, chceme-li se vrátit do Zlatého. My už tu nebudem, ale drželi jsme planoucí pochoděň.

Dík za rozhovor.

Původní rozhovor s Cesare Ferrim pro Délský potápěč připravil a otázky kladl Karel Veliký.